

spis předložen k návrhu, by krajský soud v Písku postoupil spisy ihned sedrii v Berehově, jež podle jeho pojetí činu za zločin podle § 171, 173 tr. zák. byla by příslušná. Podle toho zůstává při zákonné místní a věcné příslušnosti okresního soudu v Iršavě.

Poněvadž obviněný je v zajišťovací vazbě u krajského soudu v Písku, čin v podstatě doznává, a podle dosavadního stavu spisového nebude třeba volati poškozeného nebo jiné svědky k hlavnímu přelíčení, přispěje ke zkrácení vazby obviněného a k zjednodušení trestního řízení, jež by jinak vyžadovalo obtížné a nákladné dopravy obviněného k soudu příslušnému, bude-li další trestní řízení provedeno u okresního soudu v Písku, jenž byl proto podle §§ 62, 63 tr. ř. výjimečně ku provedení této trestní věci delegován. Okresnímu soudu v Písku bude dbáti předpisu posledního odstavce § 51 tr. ř., přičiněného zákonem ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 z roku 1920 sb. z. a n., a ovšem bez ohledu na prohlášení státního zástupce v Písku ze dne 24. října 1928, že se nečiní návrh podle § 9 zák. čís. 471/21 a 257/25, vzíti za podklad svého jednání stíhací návrh příslušného státního zástupce v Berehově ze dne 23. srpna 1928.

Čís. 3323.

Nepravdivé tvrzení, najmě při kupu a prodeji dobytka, není sice již šalbou podvodnou, nýbrž taková tvrzení o vlastnostech dobytčat (jiných vlastnostech) spadají zpravidla jen pod zákon občanský, nesmí se však díti v úmyslu poškozovacím; v tomto případě jde o podvod; spolupachatelství.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Zm II 91/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. ledna 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 197, 200, 203 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost Tomáše D-a uplatňuje zmatek podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. uvádějíc, že není každý klam a každé tvrzení o nesprávnostech, najmě při kupu dobytka, podvodným činem a že jimi nejsou ani tvrzení stěžovatelova k M-ovi, soudem zjištěná, ježto se M. jimi nedal oklamati a že taková tvrzení o nesprávných vlastnostech dobytčat při jejich prodeji a koupi spadají nanejvýš pod zákon občanský. Ježto M. »nesedl na lep«, jedná prý se o pouhý pokus. Co se této námitky dotýče, stačí poukázati na to, že rozsudek zjišťuje, že M. byl řečmi obžalovaného v omyl uveden, a že stížnost, přehlížejíc toto zjištění, v tom směru není provedena po zákonu. Nehledíc k tomu, jest podvod dokonán uvedením v omyl, což bylo zjištěno, a byl obžalovaný správně uznán vinným

zločinem dokonaného podvodu. Dalšími vývody snaží se stížnost dovoditi, že to, co rozsudek zjistil, nebylo lstivým předstíráním a jednáním. Lstivým předstíráním a jednáním jest však všeliké nepravdivé tvrzení, jehož nepravdivost nelze bez důkladnějšího rozmyslu nebo pátrání ihned seznati a které jest způsobilé, vyvolati nesprávnou představu nebo vzbuditi víru v pravdivost tvrzení u osoby oklamané, zejména tam, kde pátrání v pravidelném obchodním nebo společenském styku není obvyklým. Lstivé předstírání nemusí býti absolutně způsobilým, omyl vyvolati, způsoblost jeho dlužno posuzovati podle okolností případu. Vycházeje z tohoto správného nazírání právem označil nalézací soud zjištěné výroky a jednání obžalovaného za lstivé předstírání a právem dospěl k úsudku, že jím byl M. v omyl uveden. Při tom se podotýká, že uvedení v omyl nevylučuje o sobě možnost, že se poškozený mohl více méně lehce o nesprávnosti údajů pachatelů přesvědčiti. Stížnost jest v právu, pokud uvádí, že není každé nepravdivé tvrzení, nanejvýš při kupu a prodeji dobytka již šalbou podvodnou a že taková tvrzení o vlastnostech dobytčat (jiných vlastnostech) spadají zpravidla jen pod zákon občanský, nesmí se však díti v úmyslu poškozovacím. V souzeném případě soud právě tento úmysl zjistil; přehlížeje zjištění to, není stížnost provedena po zákonu.

Pokud zmateční stížnost Artura F-a vytýká rozsudku rozpor se spisy podle § 281 č. 5 tr. ř., neprovádí zmatek ten po zákonu, neuváděje, která výpověď nebo listina byla v rozsudku nesprávně citována, pouhý poukaz na spisy k tomu nestačí. Soud nalézací uznal tohoto obžalovaného vinným jako spolupachatele a zjišťuje, v čem jeho činnost záležela, a zjišťuje výslovně předchozí dohodu s Tomášem D-em. Rozsudek zjišťuje nejen trpné chování, nýbrž i aktivní činnost obžalovaného. Spolupachatelé zodpovídají jeden každý nejen za činnost vlastní, nýbrž za celý výsledek vědomě společného jednání; nevyžaduje se, by každý spolupachatel působil od prvopočátku, by jeho činnost byla stejná s činností ostatních spolupachatelů a není ani třeba k pojmu spolupachatelství předchozí úmluvy, stačí, když spolupachatel přistoupí bez této úmluvy k činění druhých spolupachatelů, znaje jich úmysl a sdíleje jej. Stačí tudíž společný úmysl. Tento úmysl byl soudem bezvadně zjištěn. S tohoto právního hlediska netřeba se zabývati vývody stížnosti obžalovaného, pokud poukazují na to, že přisvědčování Tomáši D-ovi, sepsání úmluvy, zaslání telegramu, popleskávání koní nejsou ničím trestným. Pokud stížnost dovozuje, že se jednalo nejvýše o pokus, a popírá, že tu jest naplněn pojem lstivého předstírání a jednání, poukazuje se na to, co bylo řečeno o týchž vývodech ve zmateční stížnosti Tomáše D-a.

Čís. 3324.

Ani v opovědi opravného prostředku ani v žádosti o zaslání spisů není již obsažena žádost za doručení opisu rozsudku (§§ 285, 294 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Zm II 207/28.)